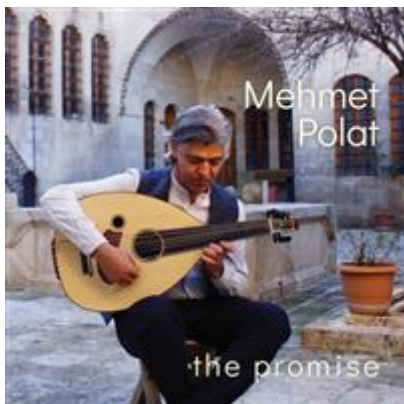

MEHMET POLAT - THE PROMISE

We haalden hier al eerder en bij herhaling onze loftrumpet boven voor deze Turkse Amsterdammer, die er, als geen ander in slaagt de oud te laten klinken al jazz- of flamenco instrument en ampele beluistering van zijn nagelnieuwe en vijfde plaat leert ons dat we niet te snel van mening zullen moeten veranderen, want opnieuw slaagt Polat er in, zij het met de hulp van een negental zorgvuldig geselecteerde gastmuzikanten, een indrukwekkend mooie CD af te leveren. Daarvoor schreef hij zelf twaalf nieuwe -en vaak lange- nummers, zodat de plaat op 70 minuten afklokt, een luisterlengte die best wel risico's inhoudt, want niet iedereen kan dergelijke duur aan, temeer omdat sommige van de nummers niet meteen als een kermisdeuntje in het gehoor liggen, maar best wel wat inspanning vergen.

In opener "Firefighters" gaat Polat heel ver in het verbinden van zijn traditionele muziek met jazz: net als in "Swnging in Hands" en in afsluiter "My Cultural Womb" krijgt hij er bijstand van Daniël van Huffelen op bas en van zijn vaste percussionist Joan Terol Amigo en samen zetten ze een impressie neer van wat de huidige muzikale identiteit van Polat is: beïnvloed door heel veel genres vanuit heel veel plekken, maar wel stevast vertrekend van datgene waarin hij is opgegroeid.

De hele plaat is een oefening in compositie, solo- en samen spelen. Zo krijgen Sinan Arat en Alper Keçek, respectievelijk op ney en frame drums, de kans erg fraaie dingen te laten horen in "Footprints", dat heel ongebruikelijke ritmes herbergt en schittert Einur Mikhailov op kamancheh in "Permission", een soort buleria vermengd met een Perzische makam. Heel bijzonder en tegelijk bijzonder mooi. Een ander soort makam, Turks deze keer, hoor je in "Fidelity to Istanbul", dat door mooie microtonale intervallen gekenmerkt wordt, terwijl één van de hoogtepunten van de plaat, "Being the Voice" ingezongen wordt door de Koerdische Shwan Suleiman, die een "gazel" brengt. Dat is een haast uitgestorven zangvorm uit Turkije, die grotendeels drijft op het vermogen tot improviseren. "Symbolisations" laat dan weer Polat horen, die zijn Oud door distortion en delay-effecten jaagt en zo een heel andere klank weet te genereren, vergeleken met wat je gewoon bent te horen.

Tweede hoogtepunt van de plaat -die overigens een aaneenrijging van hoogtepunten is-, vind ik "Nothing is Yours", waarin Polat machtig weet te uiten hoe hij zich voelt bij het aanschouwen van de vele hartverscheurende gebeurtenissen die onze tijd kenmerken en zo krijg je dus een bijzonder gevarieerde, hedendaagse folkplaat, die zowel oog heeft voor het verleden, rondkijkt in het heden en probeert te vertolken wat de toekomst van de Oud-muziek zou kunnen zijn. Zoals dat het geval is op elk van zijn platen, combineert Polat ook hier een sterk compositorisch vermogen met een meesterlijke techniek en met de openheid om andere muziekstijlen in zijn wereld binnen te loodsen. Heerlijke stuff alweer !

(Dani Heyvaert)